

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֵׁת בְּשִׁלַּח

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ט' - חלק י"ט

קונטרס 259

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְא יִפְקֹון בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

וּתְפַאֲרַת בַּחֹרִים פָּחַם. וְתַמְן אַקְרִי תְפַאֲרַת. וְכַד
אֶתְתַּקַּל (ס"א אֶסְתַּבֵּל), בְּמִתְקַלָּא חַד סְלִקִין. אָמַר רַבִּי
שְׁמַעוֹן, יְאוּת אַנְתָּ רַבִּי אַבָּא, לְאַתְבְּרָכָא מֵעֵתִיקָא
קַדִּישָׁא, דְּכָל בְּרַכָּאן נְפְקִין מִנֵּיהּ.

תְּקוּנָא חֲמִישָׁא. פָּסִיק שְׁעָרָא, וְאַתְחִזֹּן תְּרִין
תְּפוּחִין מִפְּאֵן וּמִפְּאֵן, סוּמְקוֹן כְּהַאי וְרָדָא
סוּמְקָא. וּמִתְלַהֲטוּן בְּמֵאתָן וְשִׁבְעִין עֲלִמִין, הֵנִי תְּרִי
תְּפוּחִין, כַּד נְהָרִין (מִתְרִין סְטְרִין) מְנַהִירוּ דְתְּרִין תְּפוּחִין
קַדִּישִׁין עֲלֵאִין דְעֵתִיקָא, אֶתְמַשְׁדְּ סוּמְקָא, וְאַתִּי חִינְרָא.
כְּהַאי כְּתִיב, (במדבר ו) יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיִּחַנְדֶּךָ. דְּכַד
נְהָרִין מִתְבְּרַדְּ עֲלִמָּא. וּבִשְׁעָתָא דְאַתְעַבְדוּ סוּמְקָא,

ספר נפלאות הזוהר

וכל חכמים ואנשי חיל ויראי חטא בצערא בדוחקא ביגונא חשיבין ככלבים (איכה
ד) בנים המסולאים בפז איכה נחשבו לנבלי חרש בראש כל חוצות, דלא אשכחו
אכסניא בנייהו.

ואינון ערב רב אינון עתירין בשלוה בחדווא בלא צערא בלא יגונא כלל. גזלנין!
מארי שוחד! דאינון דיינין רישי עמא (בראשית ו) "כי מלאה הארץ חמס מפניהם"
עלייהו אתמר (איכה ה) "היו צריה לראש".

וְכָל הַחֲכָמִים וְאֲנָשֵׁי הַחֵיל וְיִרְאֵי הַחֲטָא בְּצַעַר, בְּדַחַק וּבִגְנוּן, וְהֵם נְחֻשְׁבִים
כְּכֻלָּבִים, וּמִתְקִיִם בְּהֵם הַפְּסוּק בְּאִיכָה "בְּנִים הַמְּסֻלָּאִים בְּפִז אִיכָה נְחֻשְׁבוּ לְנַבְלֵי חֲרֶשׁ
בְּרֵאשׁ כָּל חוּצוֹת", וְהֵם לֹא מוּצָאִים מְנוּחַ. וְאֵלּוּ הָעֶרְב רַב הֵם עֲשִׁירִים, בְּשִׁלְוָה,

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בְּתִיב יִשָּׂא יי פְּנֵי אֵלֶיךָ, כְּלוּמַר יִסְתַּלַּק. וְלֹא יִשְׁתַּכַּח
רוּגְזָא בְּעֵלְמָא. תֵּאנָא, כְּלֵהוּן גְּהוּרִין דְּאִתְנַהְרִין מֵעֵתִיקָא
קִדִּישָׁא, אֶתְקִרוּן חֲסֵדֵי קִדְמָאִי. וּבְגִין אֵינּוּן, גְּהִרִין כֹּל
אֵינּוּן חֲסֵדֵי עוֹלָם.

תְּקוּנָא שְׁתִּיתָאָה. גְּפִיק שְׁעָרָא, כְּחַד חוּטָא דְשִׁעְרֵי
בְּסַחְרֵינִיָּה דְדִיקְנָא. (ס"א וְתִלְיִין עַד רִישָׁא דְמַעוּי וְלֹא
נְחִית עַד טַבּוּרָא, תֵּנָא תְּקוּנָא דָּא הוּא דְאֶקְרִי) פְּאֵת הַזְקָן וְאִיהוּ
חַד מִחֲמִשׁ פֵּאִין, דְּתִלְיִין בְּחֶסֶד (וּבְרַחֲמִי), וְלֹא אֲבֵעֵי
לְחַבְלָא הָאִי חֶסֶד, כְּמָה דְאִתְמַר. וּבְגִין כֵּן, (וּיִקְרָא י"ט)
לֹא תִשְׁחִית אֶת פְּאֵת זְקִנְךָ בְּתִיב.

ספר נפלאות הזוהר

בְּשִׁמְחָה, בְּלֵי צַעַר וְיִגוֹן בְּכֻלָּל. הֵם גְּזֻלָּנִים! לֹזְקֵי שׁוּד! וְהֵם אֱלוֹי הַשׁוֹפְטִים וְרֵאשֵׁי
הָעָם, "כִּי מִלְּאָה הָאָרֶץ חֲמָס מִפְּנֵיהֶם", וְעֲלִיהֶם נֹאמַר בְּאִיכָה "הִיוּ צָרִיחַ לְרֵאשֵׁי".
וְכֹל זֶה כְּבַר הַתְּקִיָּם, אֲנַחְנוּ הִרִי חַיִּים אֶת זֶה (עֵינִן בְּאִרְיִכוֹת בְּסִפְרֵי הָעֶרֶב רַב י"ז
חֻלְקִים) - וְרָאָה בְּאִרְיִכוֹת בְּהִקְדָּמָתוֹ שֶׁל רַבֵּינוּ חַיִּים וּויטאַל, בְּסִפְרֵי "הַזְוֵהָר וְהָעֶרֶב
רַב"

וּבְזִכּוֹת לִימוּד הַזְוֵהָר הַקָּדוֹשׁ בְּכֹל יוֹם וְיוֹם, נִנְצַח אֶת הָעֶרֶב רַב, וְנִזְכָּה לְטַהַר
לְכַבְּנוּ לְעַבְדֵי לְיוֹצְרֵנוּ בְּכֹל כַּחֲנוּ וּבְכֹל נַפְשָׁנוּ וּבְכֹל מַאֲדָנוּ, וְתִקְיָם הַבְּטַחַת הַרְעִיא
מִהִימָנָא "בְּהֵאִי סִפְרֵי הַזְוֵהָר, יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי" בְּבִיאַת גּוֹאֵל צְדָק בְּמַהְרָה
בְּיַמֵּינוּ, אָמֵן.

את הגבורות שְׁעֵשָׂה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוא בְּמַצָּרִים, רָפוּ יְדֵיהֶם וְלֹא יָכִלוּ
לַעֲמֹד, וְכֻלָּם הִזְדַּעְזְעוּ וְנִשְׁבְּרוּ
מִשְׁלֹטוֹנָם.

וְדָאֵי שְׁכַשְׁנִשְׁבֵּר כְּחֵם לַמַּעֲלָה,
שְׁנִשְׁבֵּר כַּח שֵׁל כֹּל אוֹתָם שְׁאַחוּזִים
בוֹ. פִּינּוּן שְׁנִשְׁבֵּר הַכַּח שֵׁל כְּלָם
לַמַּעֲלָה, כֹּל אֵלֶּה שְׁלִמְטָה נִשְׁבְּרוּ
מִשׁוּם וְאוֹתוֹ הַכַּח הִזָּה שְׁנִשְׁבֵּר
בַּתְּחִלָּה, וּמִשׁוּם כִּף וַיִּסֵּר אֶת אַפְּן
מִרְכַּבְתּוֹ כְּתוֹב. וַיִּנְהַגְּנוּ בַּכְּבֹּדוֹת,
שְׁהָרִי כְּשִׁזָּה נִשְׁבֵּר, לֹא הָיוּ
הוֹלְכִים.

בֹּא וְרָאָה שְׁכַף הוּא, שְׁלֹא כְּתוֹב
וַיִּסֵּר אֶת אוֹפְנֵי מִרְכַּבּוֹתָיו, אוֹ אוֹפֵן
מִרְכַּבְתּוֹ, אֲלֵא וַיִּסֵּר אֶת אַפְּן
מִרְכַּבְתּוֹ, מִשׁוּם שְׁכַח זֶה שְׁכַלְס
הָיוּ נִדְבָקִים בוֹ.

וְעוֹד וַיִּסֵּר אֶת אַפְּן מִרְכַּבְתּוֹ - בֹּא
רְאֵה, אֲשֶׁרִי חָלַקְס שֵׁל יִשְׂרָאֵל
שְׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִתְרַצָּה כְּהֵם
לְהִדְבֵּק בְּהֵם וְלִהְיוֹת לְהֵם חֵלֶק,
וְשֵׁהֵם יָהִי בְּחֵלְקוֹ. זֶהוּ שְׁכַתוֹב
(דְּבָרִים יג) וְבוֹ תִדְבָּקוּן. וְכְתוֹב (שֵׁם ד)
וְאַתֶּם תִּדְבָּקִים בְּה' אֱלֹהֵיכֶם. בְּה'
מִמֶּשׁ. וְכְתוֹב (תְּהִלִּים קל"ה) כִּי יַעֲקֹב
בָּחַר לוֹ יְהוָה. וְכְתוֹב כִּי חֵלֶק ה' עִמּוֹ
יַעֲקֹב חֶבֶל נִחְלָתוֹ. שְׁהוֹצִיא אוֹתָם
מִזֶּרַע קָדוֹשׁ לְהִיּוֹת חֵלְקוֹ, וְעַל זֶה
נִמְן לְהֵם תּוֹרָה קְדוֹשָׁה עֲלִינָה
גְּנוּזָה אֲלֵפִים שָׁנִים עַד שְׁלֹא נִבְרָא
הָעוֹלָם, וְהָרִי זֶה נֶאֱמַר. וּמִשׁוּם
אֲהַבְתּוּ נִמְן אוֹתָהּ לְיִשְׂרָאֵל לְלֶכֶת
אֲחֵרֶיהָ וְלִדְבֹק בָּהּ.

בֹּא רְאֵה, כֹּל הַמַּחֲנֹת הָעֲלִיּוֹנִים,
וְכֹל אוֹתָן מִרְכַּבּוֹת, כְּלָם אֲחוּזִים
אֵלֶּה בְּאֵלֶּה, דְּרָגוֹת בְּדְרָגוֹת. אֵלוּ
עֲלִיּוֹנִים, וְאֵלוּ תַחְתּוֹנִים, וְהָרִי
פָּרְשׁוּהָ, שְׁכַתוֹב (תְּהִלִּים קד) זֶה הָיִים
גְּדוֹל. וְחִיָּה קְדוֹשָׁה עֲלָיו, וְכֹל
הָאוֹכְלוֹסִים וְהַמַּחֲנֹת, כְּלָם נוֹסְעִים

פִּינּוּן דְּשִׁמְעוּ גְבוּרֵן דְּעַבְד קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא
בְּמַצָּרִים, רָפוּ יְדֵיהוֹן, וְלֹא יָכִילוּ לְמִיקָם,
וְאִזְדַּעְזְעוּ כְּלָהוּ, וְאַתְבְּרוּ (מִשׁוּלְשָׁלִיחוֹן)
מִשׁוּלְטָנְתָּהוֹן.

וְדָאֵי פִד אֲתַבֵּר חִילָא דְלֵהוֹן לְעֵילָא, אֲתַבֵּר
חִילָא דְכָל אֵינוֹן דְאַחִידוֹן בֵּיהּ, פִּינּוּן
דְאַתְבֵּר חִילָא דְכְּלָהוּ לְעֵילָא, כֹּל הֵנִי דְלִתְתָא
אֲתַבְּרוּ, בְּגִין (תְּהוּא) הָאֵי חִילָא דְאַתְבֵּר
בְּקַדְמִיתָא. וּבְגִין כִּף וַיִּסֵּר אֶת אַפְּן מִרְכַּבּוֹתָיו
כְּתִיב. וַיִּנְהַגְּהוּ בַּכְּבֹּדוֹת, דְּהָא כַד דָּא אֲתַבֵּר,
לֹא הוּוּ אֲזֵלִין.

תָּא חֲזִי דְהָכִי הוּא, דְלֹא כְּתִיב וַיִּסֵּר אֶת אוֹפְנֵי
מִרְכַּבּוֹתָיו, אוֹ אוֹפֵן מִרְכַּבְתּוֹ, אֲלֵא וַיִּסֵּר
אֶת אוֹפֵן מִרְכַּבּוֹתָיו. בְּגִין הָאֵי חִילָא, דְכְּלָהוּ
הוּוּ מִתְדַבְּקֵן בֵּיהּ. (סְכִי אֲקִרְיוֹ)

וְתוֹ, וַיִּסֵּר אֶת אוֹפֵן מִרְכַּבּוֹתָיו, תָּא חֲזִי, (וַיִּסֵּר
אֶת אוֹפֵן מִרְכַּבּוֹתָיו) זַפְּאָה חוֹלְקִיהוֹן דְיִשְׂרָאֵל,
דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַרְעֵי בְהוּ, לְאַתְדַבְּקָא
בְּהוּ, וְלִמְהוּי לְהוּ חוֹלֶק, וְלִמְהוּי אֵינוֹן
חוֹלְקִיהּ. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (דְּבָרִים יג) וְבוֹ
תִדְבָּקוּן. וְכְתִיב (דְּבָרִים ד) וְאַתֶּם תִּדְבָּקִים בִּינִי
אֱלֹהֵיכֶם, בִּינִי מִמֶּשׁ. וְכְתִיב (תְּהִלִּים קל"ה) כִּי יַעֲקֹב
בָּחַר לוֹ יְהוָה. וְכְתִיב (דְּבָרִים לב) כִּי חֵלֶק יְי' עִמּוֹ
יַעֲקֹב חֶבֶל נִחְלָתוֹ. דְאַפִּיק לוֹן מִזֶּרְעָא
קְדִישָׁא, לְמְהוּי חוֹלְקִיהּ, וְעַל דָּא יְהֵב לוֹן
אוֹרִייתָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, גְּנִיזָא תְרֵי אֲלֵפִין
שָׁנִין, עַד לֹא יִתְבְּרֵי עֲלֵמָא, וְהָא אֲתַמַּר. וּבְגִין
רְחִימוּתָא דִילִיָּה יְהֵבָא לְיִשְׂרָאֵל, לְמַתְּף
אַבְתָּרָה, וְלֹאֲתַדְבְּקָא בְּהּ.

תָּא חֲזִי, כֹּל מִשְׁרִינֵין דְלְעֵילָא, וְכֹל אֵינוֹן
רְתִיכִין, כְּלָהוּ אֲחִידוֹן אֵלִין בְּאֵלִין, דְרָגִין
בְּדְרָגִין, אֵלִין עֲלָאִין, וְאֵלִין תַּתְּאִין, וְהָא אוֹקְמוּהָ, דְכְּתִיב, (תְּהִלִּים קד) זֶה הָיִים

תחת ידיה. על מאמרה נוסעים ועל מאמרה חונים. בזמן שהיא נוסעת, כלם נוסעים, משום שכלם אחוזים בה.

ובא ראה, בשעה שרצה הקדוש ברוך הוא להעביר את אוכלוסי פרעה למטה, העביר בתחלה את אותו פח שלהם כמו שהקמנו. מה עשה? העביר וסלק אותו מקום קדוש עליון שהיה מנהיג את כל אותן המרכבות. כיון שזה הסתלק, כל המחנות הללו לא יכלו להתנהג. וכיון שלא יכלו, העבר משלטנו אותו הממנה של מצרים והעבר באש דולקת, ואז השליט של המצרים הוזה, ועל זה אנוסה מפני ישראל. מה הטעם? משום שראו את הממנה של מצרים נשרף באש.

רבי יצחק אמר, בשעה שקרבו ישראל לים, קרא הקדוש ברוך הוא לממנה הגדול שעל הים ואמר לו: בשעה שעשיתי את העולם, מניתי אותך על הים, ותנאי יש לי על הים - שיקרע את מימיו מלפני בני הגיע הזמן עכשו שיצברו בני בתוך הים. מה כתוב אחר כך? וישב הים לפנות בקר לאיתנו. מה זה לאיתנו? לתנאו שהיה לו עם הקדוש ברוך הוא כשברא את העולם.

והיו ישראל חונים על הים, והיו ישראל רואים את גלי הים עולים ויורדים. הרימו עיניהם, וראו את פרעה והאוכלוסים שלו, ופקדו וצעקו, והרי נתבאר. הים ראה - מה ראה הים? הוא ראה את ארונו של יוסף, וברח מלפניו. מה הטעם? (משום) שכתוב (בראשית ט) וינס ויצא החוצה, ועל זה הים ראה

ומקמיה. מאי טעמא, (בגין) דכתיב, (בראשית ט) וינס ויצא החוצה. ועל דא הים

גדול. וחיותא קדישא עליה, וכלהו אוכלוסין ומשריין, פלהו נטלין תחות ידה, על מימרה נטלין, ועל מימרה שראן. בעדנא דהיא נטלא, פלהו נטילין, בגין דכלהו אחידן בה. (אמר ר' יצחק).

והא חזי, בשעתא דבעי קדשא ברוך הוא, לאעברא לאוכלוסין דפרעה לתתא, אעבר בקדמיתא לההוא חילא דלהון, כמה דאוקימנא. מה עבד. אעבר וסליק ההוא אתר קדישא עלאה, דהוה מדבר (פ"ה מנהיג) לכל אינון רתיבין, כיון דהאי אסתליק, הנהו כלהו משריין לא יכילו לדברא, כיון דאינון לא יכילו, ההוא ממנא דמצראי אעברו ליה משולטניה, ואעבר בנורא דדליק, וכדין שלטנותא דמצראי אתעדי. ועל דא, אנוסה מפני ישראל. מאי טעמא, בגין דחמו ממנא דמצרים אתוקד בנורא.

רבי יצחק אמר, בשעתא דקריבו ישראל לימא, קרא קדשא ברוך הוא לממנא רברבא דעל ימא, אמר ליה, בשעתא דעבדית אנא עלמא, מניתי לך על ימא, ותנאי אית לי על ימא, די יבזע מימוי מקמי בני השתא מטא עדנא, דיעברון בני כגו ימא. לכתר מה כתיב, וישב הים לפנות בקר לאיתנו. מאי לאיתנו, לתנאו דהוה ליה בקודשא ברוך הוא כד ברא עלמא.

והווי ישראל שראן על ימא, והווי ישראל חמאן, גלגלי ימא סלקין ונחתין, זקפו עיניהו, וחמו לפרעה ולאוכלוסין דיליה, דחילו וצעקו. והא אתמר. הים ראה, מה חמא ימא. ארונא דיוסף קא חמא, וערק מקמיה. מאי טעמא, (בגין) דכתיב, (בראשית ט) וינס ויצא החוצה. ועל דא הים

ויגוס, וכתוב ויסר את אפן מרפבותיו וגו' אנוסה מפני ישראל. מה הטעם? משום שראו את ארץ מצרים כאלו עולה באש, ואז אמרו אנוסה מפני ישראל.

רבי חייא ורבי יוסי היו הולכים במדבר. אמר רבי חייא לרבי יוסי, בא ואמר לך, שכשרוצה הקדוש ברוך הוא להעביר שלטון של הארץ, אינו עושה עד שמעביר השליט שלהם ברקיע, ולא מעביר את השליט שלהם עד שממנה אחר במקומו, כדי שלא יגרע והשלטון השמוש שלהם ברקיע, כדי לקיים מה שכתוב (דניאל ד) ולמי שיחפץ יתננה. אמר רבי יוסי, ונדאי כף הוא. פתח רבי יוסי ואמר, (תהלים ח) ה' אדגיננו מה אדיר שמך בכל הארץ. ה' אדגיננו - כשרוצה הקדוש ברוך הוא לשבר את כח העמים עובדי כוכבים ומזלות, מחזק דינו עליהם ושובר אותם, ומעביר מלפניו את השליט שלהם.

אשר תנה הודך על השמים, אשר נתת הנה צריך, או תנה הודך. מהו אשר תנה הודך? אלא זהו סוד של הנקה העמק של הכל, ודוד בקש בקשתו להשפיע ממנו על השמים, וזהו אשר, כנאמר (שמות א) אהיה אשר אהיה.

בשעה שהנהיגה העמק של הכל שופע ויוצא על השמים, אז הכל בשמחה, והגבירה מתעטרת במלך, וכל העולמות בשמחה. והשלטון של העמים עובדי עבודת כוכבים ומזלות מעבר מלפני הגבירה, ואז זוקפים ראש כל האחוזים בה.

בין כף ראו איש אחד שהיה בא, ומשא אחד לפניו. אמר רבי חייא, גלך, אולי קאיש הנה עובד עבודת כוכבים ומזלות הוא, או עם הארץ

ראה ויגוס, וכתוב ויסר את אפן מרפבותיו וגו' אנוסה מפני ישראל. מאי טעמא. בגין דחמו ארעא דמצרים, כאלו אתוקד בנורא, כדין אמרו אנוסה מפני ישראל.

רבי חייא ורבי יוסי, הוו אזלי במדברא, אמר רבי חייא לרבי יוסי, תא ואימא לך, דכד קדשא בריך הוא בעי לאעברא שולטנותא דארעא, לא עביד, עד דאעבר שולטנותא דלהון ברקיעא, ולא אעבר שולטנא דלהון, עד דמני אחרא באתריה, בגין דלא יגרע (שולטנותא) שמושא דלהון (דף מ"ט ע"ב) ברקיעא, בגין לקיימא מה דכתיב, (דניאל ד) ולמן די יצבא יתנינה. אמר רבי יוסי, ונדאי הכי הוא.

פתח ר' יוסי ואמר, (תהלים ח) יי' אדונינו מה אדיר שמך בכל הארץ. יי' אדונינו: כד בעי קדשא בריך הוא לתברא חילא דעמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות, אתקיף דיניה עלייהו, ותבר לון, ואעבר מקמיה שולטנותא דלהון.

אשר תנה הודך על השמים, אשר נתת מיבעי ליה, או תנה הודך, מהו אשר תנה הודך. אלא דא הוא רזא דנהרא עמיקא דכלא, ודוד בעא בעותיה, למנגד מגיה על השמים, ודא הוא אשר. כמה דאת אמר, (שמות א) אהיה אשר אהיה.

בשעתא דהאי נהרא עמיקתא דכלא, נגיד ונפיק על השמים, כדין כלא בחידו, ומטרוניתא אתעטרת במלפא, וכל עלמין פלהו בחידו, ושולטנותא דעמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות, אתעבר מקמי מטרוניתא, וכדין זקפין רישא כל מאן דאחידו בה.

אדהכי חמו חד בר נש, דהנה אתי, וחד מטולא קמיה. אמר רבי חייא,

זויל, דלמא האי בר נש עובד עבודת כוכבים ומזלות הוא, או עם הארץ הוא, ואסיר לאשתתפא בהדיה בארְחא. אַמר רבי יוסי, גיטיב הָכָא, וְנַחְמִי, דְלִמָּא גְבַרְא רַבָּא הוּא.

אֲדַהֲבִי, אַעֲבַר קְמִיִּהוּ, אַמַּר לִיה, בְּדוּקְפָא דַמְעַבְרָא דְקוּטִיפָא דְהַאי, חֲבֵרוּתָא אֲבַעִי, וְאַנָּא יַדְעְנָא אַרְחָא אַחְרָא, וְנִסְטִי מֵהַאי, וְאַנָּא בְּעֵינָא דְאִימָא לְכוּ, וְלֹא אַתְחִיבְנָא בְכוּ, וְלֹא אַעֲבַר עַל מַה דְכְּתִיב, וְלִפְנֵי עוֹר לֹא תִתֵּן מִכְשׁוֹל, וְאַתּוּן פְּסוּמִין בְּאַרְחָא דָא, וְלֹא תִסְתַּכְּנוּ בְנַפְשֵׁיכוּ. אַמַּר רַבִּי יוֹסִי, בְּרִיךְ רַחֲמָנָא דְאוּרִיכְנָא הָכָא, אַתְחַבְרוּ בַּהֲדִיָּה. אַמַּר לוֹן, לֹא תִשְׁתַּעֲוּ מִיַּדִּי הָכָא, עַד דְנַעֲבַר בְּהַאי. סְטוּ בְּאַרְחָא אַחְרָא.

בְּתַר דְנַפְקוּ מֵהַהוּא אַתְר, אַמַּר לוֹן, בְּהַהוּא אַרְחָא אַחְרָא, הוּוּ אַזְלִי זְמַנָּא חֲדָא, חַד כְּהֵן חֲכָם, וְחַד כְּהֵן עִם הָאָרְץ בַּהֲדִיָּה, קָם הַהוּא עִם הָאָרְץ בְּהַהוּא אַתְר עָלִיָּה וְקַטְלִיָּה. מֵהַהוּא יוֹמָא כָּל מָאן דְאַעֲבַר בְּהַהוּא אַתְר, מִסְתַּכְּן בְּנַפְשֵׁיהּ. וְהָא מִתְחַבְרִין תַּמָּן מְשַׁדְדִי טוּרְיָא, וְקַטְלִין וְקַפְחִין לְבָנֵי נְשָׂא, וְאֵינּוּן דִּינְדַעִי לֹא עֲבָרִי תַמָּן, וּבְעֵי קַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא דְמָא דְהַהוּא כְּהֵנָּא כָּל יוֹמָא.

פְּתַח וְאַמַּר, (ישעיה') עוֹד הַיּוֹם בְּנוֹב לְעִמּוּד וְגוֹ' הָא אוּקְמוּהָ אֵינּוּן מְאִרֵי מְתִיבְתָא. אַבְל אַנָּא לֹא אֲמִינָא לְכוּ הָכִי, אֲלֵא דְרוּזָא דְמַלְהָ אֹלִיפְנָא. עוֹד הַיּוֹם, מָאן יוֹמָא דִין. אֲלֵא, הָכִי כְּתִיב, (שמות ו) וַיִּקַּח אֶהָרָן אֶת אֲלִישֶׁבַע בֶּת עֲמִינָדָב. וְרוּזָא הוּא, עַל פְּנֹסֵת יִשְׂרָאֵל, דְאַהֲרֹן הוּא שׁוֹשְׁבֵינָא דִילָהּ, לְתַקְנָא בֵּיתָהּ וּלְשִׁמְשָׁא לָהּ, וּלְמִיעַל לָהּ לְמַלְפָּא לְאַזְדוּוּגָא כְּחֲדָא, מִכָּאן וְלַהֲלָאָה, כָּל כְּהֵן דְמִשְׁמַשׁ בְּמַקְדְּשָׁא, כְּגוֹוָנָא דְאַהֲרֹן.

הוא, ואסור להשתתף עמו בדרך. אַמַּר רַבִּי יוֹסִי, נִשְׁבַּח פְּאָן וְנִרְאָה, אוּלֵי הוּא אִישׁ גְּדוֹל. בֵּין כֶּף עֲבַר לְפָנֵיהֶם, וְאַמַּר לָהֶם, בְּסַבּוּב שֶׁל הַמַּעֲבָר הַמְּסַכֵּן הַזֶּה צְרִיף לוֹוִי, וְאַנִּי יוֹדַע דְרַף אַחֲרָת, וְנִסְטָה מִכָּאן, וְאַנִּי רְצִיתִי לִזְמַר לָכֶם, שֶׁלֹּא אֲחַטָּא בְכֶם וְלֹא אַעֲבַר עַל מַה שֶׁכְּתוּב (ויקרא ט) וְלִפְנֵי עוֹר לֹא תִתֵּן מִכְשׁוֹל, וְאַתֶּם כְּמוֹ סוּמִים בְּדֶרֶךְ הַזֶּה, וְלֹא תִסְתַּכְּנוּ בְנַפְשֵׁיכֶם. אַמַּר רַבִּי יוֹסִי, בְּרוּךְ הַרְחֵמֵן שְׁחַפְּיֵנוּ פְּאָן. הַתְּחַבְּרוּ עִמּוֹ. אַמַּר לָהֶם, לֹא לְדַבֵּר שׁוֹם דְבָר פְּאָן עַד שֶׁנַּעֲבַר בְּזוּה. סְטוּ לְדֶרֶךְ אַחֲרָת.

אֲחַר שֶׁיֵּצְאוּ מֵאוּתוֹ מְקוּם, אַמַּר לָהֶם, בְּאוֹתָהּ הַדֶּרֶךְ הַאֲחֵרֶת הִיּוּ הוֹלְכִים פְּעַם אֶחָד כְּהֵן חֲכָם, וְכַהֵן עִם הָאָרְץ אֶחָד עִמּוֹ. קָם אוֹתוֹ עִם הָאָרְץ עָלָיו בְּאוֹתוֹ מְקוּם וְהִרְגוּ. מֵאוֹתוֹ יוֹם, כָּל מִי שֶׁעוֹבֵר בְּאוֹתוֹ מְקוּם, מִסְפֵּן אֶת נַפְשׁוֹ, וְהָרִי מִתְחַבְּרִים שֵׁם שׁוֹדְדֵי הָרִים וְהוֹרְגִים וּמְקַפְּחִים אֶת בְּנֵי הָאָדָם, וְאַלֶּה שׁוֹדְדֵים לֹא עוֹבְרִים שֵׁם, וּמְבַקֵּשׁ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא דֵם אוֹתוֹ הַכְּהֵן בְּכָל יוֹם.

פְּתַח (ישעיה') וְאַמַּר, עוֹד הַיּוֹם בְּנוֹב לְעִמּוּד וְגוֹ'. הָרִי בְּאוּרִיָּה אוֹתָם רְאִשֵׁי הַיְשִׁיבָה, אַבְל אַנִּי לֹא אוֹמַר לָכֶם כֶּף, אֲלֵא שְׁסוּד הַדְּבָר לְמַדְּנִי. עוֹד הַיּוֹם - אֵיזוּהָ יוֹם זֶה? אֲלֵא כֶּף פְּתוּב, (שמות ו) וַיִּקַּח אֶהָרָן אֶת אֲלִישֶׁבַע בֶּת עֲמִינָדָב. וְסוּד הוּא עַל פְּנֹסֵת יִשְׂרָאֵל, שְׁאֵהָרָן הוּא שׁוֹשְׁבֵינָה, לְתַקְנָא אֶת בֵּיתָהּ וּלְשִׁמְשָׁא אוֹתָהּ וּלְהַכְנִיסָהּ לְמַלְפָּא לְהַזְדוּגָא כְּאַחַר. מִכָּאן וְלַהֲלָאָה, כָּל כְּהֵן שֶׁמִּשְׁמַשׁ בְּמַקְדְּשָׁא, הוּא כְּמוֹ אַהֲרֹן.

אֲחִימֶלֶךְ כַּהֲנָן רַבָּא עֲלָא הוּהּ, וְכָל אִינוּן כַּהֲנָנִי בַּהֲדִיָּה, כְּלָהּ הוּוּ שׁוֹשְׁבֵינִין דְּמִטְרוֹנִיתָא, פִּינּוּ דְאֶתְקִטְלוּ, אֲשַׁתְּאֲרַת מִטְרוֹנִיתָא בְּלַחֲוֹדְהָא, וְאֶתְאָבִיד שׁוֹשְׁבֵינָא דִּילָהּ, וְלֹא אֲשַׁתְּכַח מָאן דְּמִשְׁמַשׁ קָמָה, וְיִתְקַן בֵּיתָהּ, וְיַחֲדֵי לָהּ לְאַזְדוּגָא עִם מְלָכָא.

כְּדִין מִהֵוּא יוֹמָא, אֶתְעַבְרָא לְשִׁמְאֵלָא, וְקִיִּימָא עַל עֲלֵמָא, כְּמִין עַל כְּלָא, קִטִּיל לְשִׁאוּל וְלִבְנֵי, אֶתְאָבִיד מִיַּנְיֵהוּ מְלָכוּ, מִיתוּ מִיִּשְׂרָאֵל כַּמָּה אֲלָפִין וְכַמָּה רַבּוּוֹן. וְעַד כְּעַן, הֵוּוּא חוֹבָה הוּוּהּ תְּלִי, עַד דְּאֶתָא סְנַחְרִיב וְאַרְגִּיז כְּלָא.

וְזִוּוּ עוֹד הַיּוֹם בְּנֹב, זְהוּ יוֹם עֲלִיּוֹן, וּמִיָּהוּ? זוּ כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל שְׁאָבְדָה אֶת הַשׁוֹשְׁבֵינִים שְׁלָהּ, אוֹתָהּ שְׁנַשְׁאָרָה לְלֹא יָמִין וְשִׁהִי לֹא הִדְבַק בְּשִׁמְאֵל, שְׁהִכְהֵן הוּוּ יָמִין, וּמִשׁוּם כִּף הָיָה לוֹ לְהִתְדַבֵּק בְּשִׁמְאֵל וּמִשׁוּם כִּף עוֹד הַיּוֹם בְּנֹב לְעַמְד.

וְזִוּוּ עוֹד הַיּוֹם בְּנֹב, זְהוּ יוֹם עֲלִיּוֹן, וּמִיָּהוּ? זוּ כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל שְׁאָבְדָה אֶת הַשׁוֹשְׁבֵינִים שְׁלָהּ, אוֹתָהּ שְׁנַשְׁאָרָה לְלֹא יָמִין וְשִׁהִי לֹא הִדְבַק בְּשִׁמְאֵל, שְׁהִכְהֵן הוּוּ יָמִין, וּמִשׁוּם כִּף הָיָה לוֹ לְהִתְדַבֵּק בְּשִׁמְאֵל וּמִשׁוּם כִּף עוֹד הַיּוֹם בְּנֹב לְעַמְד.

וְזִוּוּ עוֹד הַיּוֹם בְּנֹב, זְהוּ יוֹם עֲלִיּוֹן, וּמִיָּהוּ? זוּ כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל שְׁאָבְדָה אֶת הַשׁוֹשְׁבֵינִים שְׁלָהּ, אוֹתָהּ שְׁנַשְׁאָרָה לְלֹא יָמִין וְשִׁהִי לֹא הִדְבַק בְּשִׁמְאֵל, שְׁהִכְהֵן הוּוּ יָמִין, וּמִשׁוּם כִּף הָיָה לוֹ לְהִתְדַבֵּק בְּשִׁמְאֵל וּמִשׁוּם כִּף עוֹד הַיּוֹם בְּנֹב לְעַמְד.

בֹּא רָאָה, כְּתוּב גְּבַעַת שִׁאוּל נִסָּה. לָמָּה כָּאֵן שִׁאוּל? אֵלָא מִשׁוּם שְׁהוּוּא הֲרַג אֶת הַכַּהֲנָנִים וְגַרְסָם שְׁתַּעְקַר מִן הָעוֹלָם זְרוּעַ יָמִין - אֵף כָּאֵן מֵאוֹתוֹ יוֹם לֹא עָבַר אִישׁ בְּאוֹתוֹ מְקוּם, כְּדִי שְׁלֵא יִסְתַּכֵּן בְּנַפְשׁוֹ. אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי חֲנִינְיָא, וְלֹא אָמַרְתִּי לָךְ אוּלַי הוּוּא אִישׁ גְּדוֹל?

הָא חֲזִי, כְּתוּב גְּבַעַת שִׁאוּל נִסָּה, שִׁאוּל אָמַי הָכָא. אֵלָא כְּגִין דְּהוּוּא קִטִּיל לְכַהֲנֵי, וְגַרְסִים דְּרוּעָא יְמִינָא, לְאַתְעַקְרָא מִעֲלֵמָא. אוּף הָכָא, מִהֵוּא יוֹמָא, לֹא אֲעַבְרָ בַּר נֶשׁ בַּהֲהוּוּא דוּכְתָא, כְּגִין דְּלֹא אִסְתַּכֵּן בְּנַפְשֵׁיהּ. אָמַר לִיהּ רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי חֲנִינְיָא, וְלֹא אָמַרְתִּי לָךְ דְּלִמָּא גְּבַרָא רַבָּא הוּוּא.

כְּתַח וְאָמַר, (משלי יג) אֲשֵׁרִי אָדָם מְצָא חֲכָמָה. אֲשֵׁרִי אָדָם, (דף נ' ע"א) כְּגוֹן אָנִין, דְּאֲשַׁכְּחָנָא לָךְ, וְיַדְעָנָא מִיַּנְדָּ מְלָה דְּחִכְמָתָא. וְאָדָם יִפְיֵק תְּבוּנָה, כְּגוֹן אָנִין, דְּאוּרִיכְנָא לָךְ לְאַתְחַבְרָא בְּהַדְדָּה. וְדָא הוּוּא בַּר נֶשׁ דְּזַמִּין לִיהּ קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּא נְבִזְבִּנָא בְּאַרְחָא, אֲנַפּוּי דְּשְׁכִינְתָּא, וְעַל דָּא כְּתוּב, (משלי ד) וְאַרְחַ צְדִיקִים כְּאוֹר נֹגַהּ. כְּאוֹר נֹגַהּ. אָזְלוּ.

כְּתַח וְאָמַר, (משלי יג) אֲשֵׁרִי אָדָם מְצָא חֲכָמָה. אֲשֵׁרִי אָדָם, (דף נ' ע"א) כְּגוֹן אָנִין, דְּאֲשַׁכְּחָנָא לָךְ, וְיַדְעָנָא מִיַּנְדָּ מְלָה דְּחִכְמָתָא. וְאָדָם יִפְיֵק תְּבוּנָה, כְּגוֹן אָנִין, דְּאוּרִיכְנָא לָךְ לְאַתְחַבְרָא בְּהַדְדָּה. וְדָא הוּוּא בַּר נֶשׁ דְּזַמִּין לִיהּ קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּא נְבִזְבִּנָא בְּאַרְחָא, אֲנַפּוּי דְּשְׁכִינְתָּא, וְעַל דָּא כְּתוּב, (משלי ד) וְאַרְחַ צְדִיקִים כְּאוֹר נֹגַהּ. כְּאוֹר נֹגַהּ. אָזְלוּ.

פְּתַח הַהוּא גִבְרָא וְאָמַר (תהלים כד) לְדוֹד מְזֻמּוֹר
לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ וְגו'. לְדוֹד מְזֻמּוֹר
בְּאֶתֶר חַד, וּבְאֶתֶר אַחֲרָא מְזֻמּוֹר לְדוֹד, מַה בֵּין
הָאִי לְהָאִי. אֶלְא לְדוֹד מְזֻמּוֹר, שִׁירְתָּא דְקָאָמַר
דְּדוֹד, עַל פְּנֵסַת יִשְׂרָאֵל. מְזֻמּוֹר לְדוֹד, שִׁירְתָּא
דְקָאָמַר דְּדוֹד, עַל גְּרַמְיָהּ.

פְּתַח אוֹתוֹ הָאִישׁ וְאָמַר, (תהלים כב)
לְדוֹד מְזֻמּוֹר לַה' הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ
וְגו'. לְדוֹד מְזֻמּוֹר בְּמִקּוֹם אַחֵד,
וּבְמִקּוֹם אַחֵר מְזֻמּוֹר לְדוֹד. מַה
בֵּין זֶה לְזֶה? אֶלְא לְדוֹד מְזֻמּוֹר -
הַשִּׁירָה שֶׁאָמַר דְּוֹד עַל פְּנֵסַת
יִשְׂרָאֵל. מְזֻמּוֹר לְדוֹד - הַשִּׁירָה
שֶׁדְּוֹד אָמַר עַל עֲצֻמוֹ.

לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ. לַיְיָ: דָּא קְדָשָׁא בְּרִיךְ
הוּא. הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ: דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל,
וְכָל אוֹכְלוֹסִין דִּילָהּ, דְּמִתְחַבְּרִין בְּהִדְהָ,
וְאֶקְרוּן מְלוֹאָהּ וְדָאִי הוּא. כְּמַה דְּאֶתְּ אָמַר,
(ישעיהו ו) מְלֵא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ תְּבַל וְיִשְׁבִּי בָהּ:
דָּא הוּא אַרְעָא דְלַתְתָּא, דְּאֶקְרִי תְּבַל, וְאַחֲדִידַת
בְּדִינָא (דְעֵלְמָא) דְלְעֵילָא, הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים
ט) וְהוּא יִשְׁפֹט תְּבַל בְּצִדְקָא, בֵּין לְחַד, בֵּין לְעַמָּא
חַד, בֵּין לְכָל עַלְמָא, מַהֵאִי דִינָא הוּא אֶתְדֵן.

לַה' הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ. לַה' - זֶה
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ
- זֶה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל וְכָל הָאוֹכְלוֹסִין
שְׁלָהּ שֶׁמִּתְחַבְּרִים עִמָּהּ, וְנִקְרָאִים
מְלוֹאָהּ וְדָאִי הוּא, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
(ישעיהו ו) מְלֵא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ.
תְּבַל וְיִשְׁבִּי בָהּ - זֶה־יֵי אָרֶץ שֶׁל
מִטָּה שֶׁנִּקְרָאת תְּבַל, וְאַחֲזוּזָה בְּדִין
וְשֶׁל עוֹלָם שֶׁל מַעְלָה. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב
(תהלים ט) וְהוּא יִשְׁפֹט תְּבַל בְּצִדְקָא.
בֵּין לְאַחֵד, בֵּין לְעַם אַחֵד, בֵּין לְכָל
הָעוֹלָם - מַהֲדִין הֵזֶה הוּא נִדְוֵן.

הָאִי חֲזִי, פְּרַעְה מַהֵאִי דִינָא וְנִיק, עַד
דְּאֶתְאַבִּידוֹ הוּא וְכָל עַמְיָהּ. בֵּינֵן דְּהָאִי
דִינָא אֶתְעַר עֲלֵיהּ, הֵהוּא מְמַנָּא דְּאֶתְמַנָּא
עֲלֵייהוּ בְּשִׁלְטָנוּתָא, אֶתְעַדִּי וְאֶתְעַבְרִי, כְּדִין
כְּלָהוּ דְלַתְתָּא, אֶתְאַבִּידוֹ, דְּכְּתִיב וַיִּסַּר אֶת אַפְּן
מִרְפָּבוֹתָיו. מָאִי אַפְּן מִרְפָּבוֹתָיו.
דְּפְרַעְה. וּמֵאֵן אִיהוּ הֵהוּא אוֹפֵן דְּלַהוֹן, הֵהוּא
מְמַנָּא דְשִׁלְטִי עֲלֵייהוּ. וְעַל דָּא מִיתוּ כְּלָהוּ
בְּנִמָּא. אֶמָּאִי בְּנִמָּא, אֶלְא יִמָּא עֲלָאָה אֶתְעַר
עֲלֵייהוּ, וְאֶתְמַחוּ (נ"א וְאֶתְמַסְרוּ) בִּידְהָא. וּבְגִין כְּדִין
טְבַעוּ בֵּים סוּף כְּתִיב. אָמַר רַבִּי יוֹסִי וְדָאִי הָכִי
הוּא, וְעַל דָּא כְּתִיב, טְבַעוּ בֵּים סוּף. סוּפָא
דְּדִרְגִין.

בַּא רָאָה, פְּרַעְה יִנַּק מַהֲדִין הֵזֶה
עַד שֶׁאֲבָדוּ הוּא וְכָל עַמּוֹ. בֵּינֵן
שְׂדִין זֶה הַתְּעוֹרֵר עֲלֵינוּ, אוֹתוֹ
מְמַנָּה שֶׁהַתְּמַנָּה עֲלֵיהֶם בְּשִׁלְטוֹן,
הוֹיזוּ וְהַעֲבִירוּ, וְאֵז כָּל אֵלָה שֶׁלְמַטָּה
נֶאֱבָדוּ, שֶׁכְּתוּב וַיִּסַּר אֶת אַפְּן
מִרְפָּבוֹתָיו. מַה זֶה אַפְּן מִרְפָּבוֹתָיו?
מִרְפָּבוֹתָיו שֶׁל פְּרַעְה. וּמִי הוּא
אוֹתוֹ אוֹפֵן שֶׁלָּהֶם? אוֹתוֹ מְמַנָּה
שֶׁשֹּׁלְטֵ עֲלֵיהֶם, וְעַל זֶה מִתּוֹ כְּלָם
בֵּים. לְמַה בֵּים? אֶלְא הֵים הַעֲלִיּוֹן
הַתְּעוֹרֵר עֲלֵיהֶם וְנִמְחוּ (וּנְמַסְרוּ)
בְּיַדֵּיהּ, וְלִכְּדוּ כְּתוּב טְבַעוּ בֵּים סוּף.
אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדָאִי כִּף הוּא! וְעַל
זֶה כְּתוּב טְבַעוּ בֵּים סוּף, סוּף כָּל
הַדְּרָגוֹת.

רַבִּי חֲזִיא אָמַר, וְיִנְהַגְהוּ בְּכַבְדוֹת
מַהוּ. אֶלְא מִכָּאֵן אוֹלִיפְנָא, דְּבַהֲהוּא
דְּבְרוּתָא דְּאֶתְדַבֵּר בֵּיהּ בַּר נֶשׁ, מְדַבְּרִין לִיהּ.
בְּפְרַעְה כְּתִיב (שמות ט) וַיִּכְבַּד לֵב פְּרַעְה. בַּהֲהוּא
מְלָה, דְּבַר לִיהּ קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּכַבְדוֹת

רַבִּי חֲזִיא אָמַר, וְיִנְהַגְהוּ בְּכַבְדוֹת,
מַה זֶה בְּכַבְדוֹת? אֶלְא מִכָּאֵן
לְמַדְנֵן, שֶׁבְּדִרְךָ שֶׁאָדָם הוֹלֵךְ
מוֹלִיכִים אוֹתוֹ. כְּתוּב בְּפְרַעְה
וַיִּכְבַּד לֵב פְּרַעְה, וּבָאֹתוֹ דְּבַר
הַנְּהִיג אוֹתוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
בְּכַבְדוֹת מִמֶּשׁ. אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא: רְשַׁע, אֶתְהּ מְכַבֵּיד אֶת

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֱהָלוֹ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

1-800-456-7890
מספרים

המספרים המופיעים בפרסומי החברות הנ"ל אינם מהווים תעודת אמינות או אישור על ידי רשות המבחין. המספרים המופיעים בפרסומי החברות הנ"ל אינם מהווים תעודת אמינות או אישור על ידי רשות המבחין.

1-800-456-7890
מספרים

אמנות, ימים רחוי עולם הבא
(925)
במסגרת "עודד השבתי"

1-800-456-7890
מספרים

1-800-456-7890
מספרים

השבתי
פרשת בא
-1-800-456-7890

המספרים המופיעים בפרסומי החברות הנ"ל אינם מהווים תעודת אמינות או אישור על ידי רשות המבחין. המספרים המופיעים בפרסומי החברות הנ"ל אינם מהווים תעודת אמינות או אישור על ידי רשות המבחין.

